

κοιλάδα, και κυλίωνται εντός χλόης δροσερωτάτης· Ἡ διάταξις τοῦ ρείθρου τούτου εἶναι τοσοῦτω προσφυής, ὥστε νομίζει τις ὅτι χεὶρ ἀνθρώπου δὲ ὑπεβήθησεν τὴν φύσιν. Καὶ ὁμοίως οἱ χωρικοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ ὕδατα ταῦτα ἔρχονται δι' ὑπογείων ὑδραγωγῶν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ὅτι ἄλλοτε ἴρρεον διὰ κρήνης μαρμαρίνης περιστολισμένης μετ' ἀγάλματα.

Ἡ περικαλλὴς αὕτη ἑπαυλὶς, ἥς τινος καὶ τὰ εἰρήσια αὐτὰ εἶναι τοσοῦτω μεγαλοπρεπῆ, ἀνῆκε πάλαι εἰς τὴν οἰκογένειαν Βελλόκου, ὃ δὲ τελευταῖος γόνος αὐτῆς, ὀνομαστός διὰ τὸ θξιέρᾶστον τοῦ χαρακτῆρος, τὸ φιλόκομψόν τῆς διεικτέσεως, καὶ τὸ προτηνέ· καὶ φιλόφρον τῆς τυμπεριότητος, κατώκει ἐκεῖ συνήθως. Νέος ἔτι, εἶχεν ἐπισκερθεῖ τὰς γνωστοτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης, ἥσθάνετο δὲ

προτίμησιν διὰ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ διὰ τοῦτο διέτριψε ποῦν καιρὸν ἐν Λονδίῳ, συνοικειωθεὶς μετὰ πολλῶν μελῶν τῆς Βρετανικῆς ἀριστοκρατίας.

Ὅθεν, ὁσάκις περιηγήθη τις Ἀγγλος περιέρχετο τὴν Ἰταλίαν, ἦτο δέβαιος ὅτι θὰ τύχῃ σπανίας ὑποδογῆς παρὰ τῷ Κυρίῳ Βελλόκῳ. Ἐὰν δὲ, μετὰ τῶν ξένων, εὕρισκοντο καὶ φίλοι ἀρχαῖοι τοῦ κόμηντος, τότε αἱ περιποτήσεις του δὲν εἶχον ὄρια· τοὺς ἐλάτρευεν ὥς τ' ἀρχαῖα ἀγάλματα τῆς Νεαπόλεως, καὶ ἐπεσκέπτετο μετ' αὐτῶν τὸ Βετούβιον, τὴν Πομπηίαν, καὶ τὸ Ἡράκλειον.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ἐπέτρεψεν ἐκ Σικελίας μετὰ τινος κυρίας, ἤστικος τὸ μὲν κάλλος ἦτο αὐράνιον, τὸ δὲ γένος ἔξοχον, καὶ τὴν ὁποίαν εἶ-

